

Undskyld, men har vi ikke mødt hinanden før?

Af Lars Ahn Pedersen

"Undskyld", sagde han hen over caféstøjen. "Jeg ved godt, det lyder plat, men har vi ikke mødt hinanden før?"

"Nej," sagde hun.

"Okay, det må du-"

"Nej, nej", sagde hun, "jeg mener, det lyder ikke plat. Der *er* faktisk noget bekendt ved dig."

"Åh, gudskelov," sagde han. "Jeg har desperat stået den sidste halve time og prøvet at finde på noget mere originalt. Men til sidst tænkte jeg: Nå, hvad fanden, du kan allerhøjest blive til grin."

"Min fyr sagde godt nok, at du gloede efter mig, men jeg troede bare, at det var hans sædvanlige gang paranoia."

"Nå ja, din fyr. Hvad blev der egentlig af ham?"

"Han skred. Vi blev uvenner."

"Øh... nå. Jeg håber ikke, det var fordi, at jeg-"

Hun rystede på hovedet. "Nej, tænk ikke mere på det. Jeg var alligevel på vej til at slå op med ham. Men hvis du stadig har dårlig samvittighed, kan du købe mig en drink."

"Okay, hvad vil du have?"

Hun smilede. "Det samme som sidst."

Han vendte tilbage fra baren med en gin & tonic og en rom & cola.

"Det blev til et skud i tågen," sagde han med et skævt grin og stillede glassene foran hende. Hun stirrede forbløffet på ham.

"Godt skudt," sagde hun og tog gin & tonic'en. "Jeg er imponeret. Sig mig, har du været her før?"

"Øh... nej, det er første gang." Han løftede glasset med rom & cola, som han egentlig havde købt til hende.

"Hvad laver du så?" spurgte hun.

"Jeg læser til merkonom på handelshøjskolen. Hvad med dig?"

"Universitetet. Dansk-studiet. Kan vi have set hinanden til en eller anden fest?"

"Måske. Men jeg kan ikke komme på hvilken. Kan det have været den, vi holdt på mit kollegie i sidste måned?" sagde han.

"Hvilket kollegie?"

"Egmont."

"Nej, det har jeg aldrig været," sagde hun.

"Måske har vi mødtes til en fest, hvor vi har været så stinkende berusede, at vi har glemt alt om det - bortset fra et sted i vores underbevidsthed," sagde han.

"Så fuld har jeg godt nok aldrig været," sagde hun.

"Det har jeg. På Ibiza."

"Jeg har kun været på Rhodos."

"Shit... det er frustrerende det her," sagde han. "Vi ved, at vi med stor sandsynlighed har mødt hinanden før, men vi kan ikke komme i tanker om hvor."

"Måske ville det hjælpe, hvis vi gjorde det her, når vi var lidt mere ædru," sagde hun.

"Øh... du mener..."

"Det var en invitation," sagde hun.

"Okay. En gang til. Vi tager det fra en ende af," sagde han næste gang, de mødtes. "Vi er vokset op i hver vores ende af landet. Ingen i vores familier burde kende noget til hinanden. Vi har ikke været på ferie de samme steder. Vi har ikke nogle sportsgrene eller fritidsinteresser til fælles. Vi har aldrig arbejdet sammen. Du har boet her i byen et halvt år mere, end jeg har, men vi er begge rimeligt sikre på, at vi ikke er rendt ind i hinanden før den aften på caféen. Vi har gennemgået vores livsforløb i detaljeret grad og- hov, jeg glemte, at jeg har været på højskole. Har du nogensinde været på højskole?"

"Ja, for tre år siden. Jeg var på Støvring Højskole."

"Ha! Der var den! Jeg gik der året efter. Vi må have set hinanden til gamle eleverfesten."

"Nej, jeg kommer ikke til den slags. Hader dem som pesten," sagde hun. "Man forsøger at genskabe noget, der aldrig kommer igen. Og de få gange jeg har været til en sådan fest, bliver jeg altid så deprimeret bagefter."

"Og hvis vi ikke snart finder ud af, hvor vi kender hinanden fra, er jeg alvorligt bange for, at det er mig, som bliver deprimeret," sukkede han.

"Ssssh", sagde hun. "Det rabler for dig. Kom med tilbage i seng."

"Jeg tror, jeg har været her før," sagde hun, da de sad i restauranten halvandet år senere.

"Måske da jeg var helt lille, for jeg husker det ikke. Mærkeligt, men der er et eller andet ved stedet, som siger mig noget. Det er ligesom den aften på caféen. En underlig fornemmelse. Underlig, men god. Forstår du, hvad jeg mener?"

"Ikke rigtig."

"Det gør ikke noget, skat. Jeg forstår vist heller ikke helt selv, hvad jeg mener."

Hun kiggede rundt i restauranten, mens de ventede på kaffen. Det var et fint sted. I virkeligheden alt for dyrt for dem, men det var ham, som havde insisteret. Hun havde været tilfreds nok med en gang kinesisk.

"Du er så stille i aften. Er der noget i vejen?" sagde hun og lagde sin hånd på hans.

"Nej..." sagde han. "Der er bare..." Han så op. Mødte hendes blik.

"Skat." sagde han og tog den ring frem, som han havde fumlet med i lommen hele aftenen. "Vil du gifte dig med mig?"

"Ja." sagde hun blot og havde aldrig følt sig så rolig i hele sit liv, skønt alt burde være kaos indvendig. "Ja, jeg vil gerne..." Og så begyndte hun at græde.

De blev gift og fik børn. En dreng og en pige. De fik job og bil. Og hus og have. Og som

årene gik, udviklede de deres eget hemmelige sprog, hvor kun et enkelt ord var nødvendigt.

"Festival." sagde han.

"Roskilde '97." sagde hun.

"Beep! Forkert. Det år var jeg på Midtfyn. Din tur."

"Louisiana."

"Staten eller museet."

"Museet, pralhals. Du ved godt, at det kun er dig, der har været i USA".

"Monet-udstillingen."

"Dali. Beklager."

"Pokkers!"

Deres børn kiggede opgivende på hinanden.

"Måske er det bare noget, vi har bildt os selv ind," sagde han en dag. "Måske var den aften på caféen i virkeligheden den første gang, vi så hinanden."

"Hvad mener du?" sagde hun. "Siger du, at hele vores ægteskab bygger på en løgn?"

Han trak på skuldrene. "En løgn. En misforståelse. Kald det, hvad du vil. Og hvad så? Vi elsker stadig hinanden, gør vi ikke?"

Hun tav.

"Skat?" sagde han.

"Jeg vil skilles," sagde hun.

Skilsmissen gik igennem præcis en uge før, de kunne have fejret sølvbryllup. Deres børn var fortvivlede, selv om de begge var voksne og for længst flyttet hjemmefra.

"Hvorfor?" spurgte de. "Hvorfor lige nu? I virkede da så lykkelige sammen. Hvad skete dér?"

"Illusionen bristede," sagde hun.

"Bristede? Hvordan? Hvad mener du, mor?"

"Jeres mor mener øh... Det er lidt svært at forklare," sagde han.

Der gik fem år. De fandt begge nye partnere blot for at forlade dem igen. De så hinanden til højtider og fødselsdage. De talte pænt sammen ved de lejligheder. Høfligt og som voksne mennesker. Det gjorde ikke nær så ondt, som de havde forventet.

"Af og til tænker jeg på, om vi gjorde det rette," sagde han til en af deres fælles venners 60 års fødselsdag.

"At vi giftede os?" sagde hun.

"Nej, gik fra hinanden," sagde han.

De stod lidt i tavshed med hver deres drink i hånden.

"Jeg vidste ikke, du var til gin & tonic," sagde hun.

"Der er meget, du ikke ved om mig," sagde han.

"Åbenbart," sagde hun og kyssede ham.

De flyttede sammen igen, men blev ikke gift.

"Det er bare et stykke papir," sagde han.

"Vi føler allerede, at vi har været der," sagde hun.

Deres børn kiggede opgivende på hinanden.

De blev gamle sammen. Så gamle at de nåede at overleve deres ældste barn. En uretfærdighed, de aldrig rigtig kom sig over. Livet mistede sin glans, mere for ham end for hende.

"Jeg har elsket dig lige siden, jeg så dig for første gang," sagde han en aften, hvor de lå i sengen og så på hinanden.

"Og hvornår var det så?" sagde hun.

"På caféen."

"Jeg troede, det var anden gang."

"Hvis der nogensinde har været en gang før, så har den ikke gjort nok indtryk til, at nogen af os kan huske det. Så den tæller ikke," sagde han.

Han begyndte at le. "Ha! Tænk at det skulle tage så mange år at nå frem til den erkendelse. Det er faktisk en lettelse. Nu kan jeg dø i fred."

Han stoppede op, da han så hendes blege ansigt.

"Det må du undskylde, skat. Det var ikke min mening-"

"Det må du aldrig nogensinde sige. Ikke engang i spøg," hviskede hun og blev pludselig tavs.

"Hvad er der?" sagde han.

Hun rynkede brynene. "Der var den igen," sagde hun.

"Hvad?"

"Fornemmelsen. Den jeg følte, den aften du friede til mig. Som om jeg har oplevet det her før."

"Du mener et deja-vu?"

"Nej, snarere omvendt. En slags forudanelse." Hun så på ham med et ophidset glimt i øjnene. "Det var måske det, vi følte, da vi mødte hinanden på caféen. Det vi hele tiden har ledt forgæves efter. Dette her. Følelsen af at høre sammen. At det skulle være os for resten af livet. Noget så enkelt at det aldrig slog os, at-"

Han tyssede på hende med et smil og lukkede træt øjnene.

"Stille nu, skat. Ikke mere. Ikke mere."

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).